

Sygn. akt *XVII AmC 16694/13*

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: **SSO Anna Iwaszko**

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Warszawie, na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **Stowarzyszenia Ochrony (...) w Ł., M. H.**

przeciwko **M. S., D. S., R. S.**

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

postanawia:

1. odrzucić pozwy;
2. przejść na rachunek Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 1 200 zł (tysiąc dwieście złotych), tytułem opłaty sądowej od pozwów od uiszczenia której powodowie byli zwolnieni.

SSO Anna Iwaszko

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa Stowarzyszenia Ochrony (...) w Ł. oraz M. H. z dnia 27 maja 2013 r. przeciwko M. S., D. S. oraz R. S. domagano się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia o treści: "Sklep zobowiązuje się do zwrotu należności za produkt pomniejszony o koszt dostawy oraz transferów pieniężnych z których Sklep korzysta." zawartego we wzorcu umowy, którym posługują się pozwani.

Na podstawie art. 219 kpc Sąd zarządził połączenie spraw prowadzonych przeciwko M. S., D. S. oraz R. S. w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą akt XVII AmC 16694/13.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Pozwy we wszystkich połączonych sprawach podlegają odrzuceniu.

Sąd tutejszy podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 grudnia 2012 roku (sygn. akt VI ACa 934/12). Stwierdzono w nim m.in., iż wpisanie do rejestru klauzul niedozwolonych postanowienia o treści tożsamej z zapisem przedłożonym sądowi do rozpoznania stanowi wystarczającą przesłankę do odrzucenia pozwu w trybie art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 479[43] kpc. W świetle tych przepisów wyrok prawomocny uznający postanowienie wzorca umowy za niedozwolone i zakazujący stosowania go ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania postanowienia do rejestru, o którym mowa w art. 479[45] § 2 kpc.

Sąd Apelacyjny powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003 roku (sygn. akt III CZP 95/03) stwierdził, że tzw. rozszerzoną prawomocność materialną wyroku uwzględniającego powództwo należy rozpatrywać nie tylko w kontekście mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, ale także powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 kpc. Wskazał, że "powaga rzeczy osądzonej wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza - od chwili wpisania tego postanowienia do rejestru (art. 479[43] w związku z art. 365 i art. 479[45] § 2 kpc) - ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wydano wyrok". Sąd ten wyjaśnił, że tożsamość stron procesowych, stanowiąca warunek istnienia rei iudicatae

zachodzi zarówno, gdy w obu sprawach uczestniczą te same strony, a także gdy zamiast strony wcześniejszego procesu występuje jej następca prawny, bądź inna osoba objęta rozszerzoną prawomocnością.

Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają nie tylko argumenty jurystyczne, lecz także względy celowościowe i funkcjonalne, w szczególności zbędność prowadzenia kilku postępowań, wśród których każde kończyłoby się identycznym rozstrzygnięciem merytorycznym. Za niedopuszczalne uznać należy ponowne wytaczanie powództwa obejmującego identyczne żądanie, także przeciwko osobie nie biorącej udziału w sprawie, w której poprzednio zapadł wyrok.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że postanowienie podobne do postanowień wskazanych w pozwach zostało już wpisane do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 2012-12-13 pod numerem (...) o treści: "W terminie 14 dni od sprawdzenia towaru Sklep zwraca Klientowi zapłaconą kwotę, pomniejszoną o koszty realizacji zamówienia". Klauzula objęta powództwem jest znaczeniowo tożsama z powyższą klauzulą, w szczególności podobnie jak ta przewiduje ograniczenie uprawnień przysługujących konsumentom korzystającym z prawa do odstąpienia od umowy zawartej na odległość. Podnieść bowiem należy, że ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny w art. 7 ust. 3 wyraźnie stanowi, iż strony winny dokonać wzajemnych rozliczeń oraz zwrócić to co sobie wzajemnie świadczyły - świadczenie konsumenta obejmuje natomiast cenę towaru wraz z uiszczonymi przez niego kosztami przesyłki. Równocześnie niedopuszczalnym jest potrącanie przez przedsiębiorcę od ceny towaru jakichkolwiek świadczeń, które on poniósł m.in. kosztów dostawy oraz transferów pieniężnych. Zdaniem Sądu klauzula stanowiąca przedmiot niniejszego postępowania kreuje identyczną normę prawną, jak ta wpisana już wcześniej do rejestru, co w rezultacie skutkuje niedopuszczalnością prowadzenia procesu w sprawie niniejszej.

Wobec powyższego Sąd na mocy art. 199 § 1 pkt. 2 kpc z zw. z art. 479[43] kpc orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

Obciążenie Skarbu Państwa opłatą sądową w kwocie 1 200 zł uzasadnione jest okolicznością, że powodowie, którzy przegrali łącznie 2 sprawy, korzystają z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych na podstawie art. 96 ust. 1. pkt. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2007 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Orzeczenie w tym zakresie znajduje oparcie w przepisie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych.

SSO Anna Iwaszko

Zarządzenie:

(...)

SSO Anna Iwaszko